

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., a Mgr. Jana Čížka, ve věci

žalobce: **N. M. D.**,
bytem X,

zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2016, č. j. MV-52384-7/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 1. 2016, č. j. OAM-19867-10/TP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.
2. Žalobce obecně namítá, že žalovaná v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že napadené rozhodnutí nevyhovuje požadavkům plynoucím z § 68 odst. 3 správního řádu a že postup žalované neodpovídá § 89 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí žalované stejně jako prvostupňové rozhodnutí jsou také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány též porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

3. Žalobce dále namítá, že žalovaná zcela nedostatečně a nesprávně vypořádala odvolací námítky, neboť nekriticky převzala argumentaci ministerstva a žalobcovy námítky ignorovala. Žalobce konkrétně nesouhlasí zejména s vypořádáním námítky ohledně nedostatečně provedeného dokazování, kdy je podle žalobce zjevné, že případným výsledkem žalobce mohlo ministerstvo zjistit důvod jeho nepřítomnosti na území. Žalobce nesouhlasí ani s odůvodněním žalované stran nepřijetí dalších žalobcem navrhovaných důkazů.
4. Dále žalobce konkrétněji poukazuje na nesprávné posouzení doby započitatelné pro účely řízení o povolení k trvalému pobytu. Žalobce v této souvislosti uvádí, že údaje obsažené v jeho cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, neboť ne při každém překročení hranic byl jeho doklad orážen příslušným razítkem, došlo tak k tomu, že některá období jeho nepřítomnosti na území jsou evidována delší, než jak tomu bylo ve skutečnosti. Správní orgány též nesprávně vykládají pojmy zákona o pobytu cizinců, neboť ministerstvo směšuje nepřetržitost pobytu na území a dobu započitatelnou do doby pěti let pobytu na území. Podle žalobce neplatí závěr, že cizinec nesplňuje podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, přesáhlo-li období jeho nepřítomnosti 10 měsíců. Toto období se pouze nezapočítá do doby nepřetržitého pobytu, což však neznamená, že by pobyt cizince nebyl nepřetržitý. Pokud správní orgány v jeho případě směšují dobu, kterou nelze započítat do doby pětiletého pobytu, s otázkou nepřetržitosti tohoto pobytu, rozhodují na základě nesprávně zjištěného stavu věci, což má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce totiž na území České republiky pobývá téměř deset let.
5. Závěrem žalobce uvádí, že i kdyby neplatilo výše uvedené, je rozhodnutí správních orgánů nesprávné s ohledem na skutečnosti doložené v odvolacím řízení. Z doložených dokladů je zjevné, že je žalobce nemohl doložit v řízení před ministerstvem. Velká část nepřítomnosti žalobce na území byla zapříčiněna zdravotními problémy jeho matky a jejím následným úmrtím, zdravotní důvody přitom patří mezi liberační důvody definované zákonem.
6. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla, aby byla zamítnuta. Ve vyjádření uvedla, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky stanovení § 68 odst. 3 správního řádu, námítky žalobce byly řádně vypořádány a rozhodnutí bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Jednání soudu

8. Jednání se v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. konalo v nepřítomnosti žalované. Žalobce při jednání setrval na svém procesním stanovisku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 11. 11. 2015 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. K žádosti připojil doklad (potvrzení) o zajištění ubytování na adrese P., B. spolu s kopií nájemní smlouvy, osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 16. 11. 2015, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2014 a kopie svého cestovního pasu a povolení k přechodnému pobytu. Součástí správního spisu je nedatovaná listina nadepsaná názvem „Nepřetržitost pobytu na území“, vyhotovená ministerstvem pod č. j. OAM-19867-7TP-2015. Tato listina obsahuje rozbor § 68 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a informaci, že z cestovního pasu žadatele č. X

byla zjištěna nepřítomnost na území České republiky v období předchozích pěti letech v trvání 313 dnů.

10. Dne 21. 12. 2015 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a současně byl poučen o právu se k podkladům vyjádřit. S předloženými podklady se žalobce seznámil, avšak nevyjádřil se k nim.
11. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2016, č. j. OAM-19867-10/TPA-2015, ministerstvo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 11. 11. 2015 zamítlo. Podle odůvodnění rozhodnutí žalobce nesplnil podmínku nepřetržitosti jeho pobytu ve smyslu § 68 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož nebyla splněna ani podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky plynoucí z § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z cestovního dokladu žalobce totiž ministerstvo zjistilo, že v období od 29. 1. 2013 do 2. 4. 2013, od 2. 12. 2013 do 25. 3. 2014 a od 12. 9. 2014 do 27. 1. 2015 žalobce opustil území České republiky. Žádné z těchto období sice nepřesahuje dobu 6 měsíců, ale ve svém souhrnu činí 313 dnů, tj. víc než 10 měsíců, proto tuto dobu nelze do doby celkového pobytu žalobce započítat, čímž je narušena nepřetržitost pobytu žalobce na území, tedy jedna z podmínek § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
12. Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval podobně jako v žalobě. Uvedl také, že ministerstvo neposoudilo otázku přiměřenosti svého rozhodnutí, a pochybilo také tím, že nevyzvalo žalobce k doložení okolností jeho pobytu mimo území České republiky, čímž rezignovalo na svou povinnost zjistit skutkový stav věci. K odvolání žalobce doložil potvrzení o operaci a hospitalizaci jeho matky v období od 6. 4. 2013 do 23. 4. 2013, potvrzení o propuštění z nemocnice, laboratorní výsledky odběrů krve jeho matky ze dne 7. 8. 2013, úmrtní list a zprávu patologa potvrzující úmrtí matky žalobce dne 30. 11. 2014, vše přeložené do českého jazyka dne 10. 2. 2016.
13. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že cestovní doklad je veřejnou listinou a ministerstvo správně presumovalo správnost údajů v něm obsažených. Ministerstvo věc posoudilo v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob. Nebylo přitom na místě, aby ministerstvo provádělo další šetření, neboť důkazní břemeno v tomto případě nesl žalobce. Skutečnost, že ministerstvo neprovedlo výslech žalobce, neznamená, že žalobce sám nemohl podat ve věci vyjádření a důvody svého pobytu mimo území České republiky uvést. Žalobce ale přesto, že byl s podklady rozhodnutí před jeho vydáním prokazatelně seznámen, důvod svého pobytu mimo území České republiky uvedl až v odvolacím řízení. Žalovaná se ztotožnila se závěrem ministerstva, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka nepřetržitého pobytu. Ministerstvo se v posuzované věci nikterak neodchýlilo od smyslu a účelu zákona.

Posouzení žalobních bodů

14. V projednávané věci ministerstvo zamítlo žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy pro nesplnění podmínek plynoucích z § 68 zákona o pobytu cizinců.
15. Podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci na žádost po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
16. Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odst. 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců

ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

17. Žalobce nejprve namítal nedostatečné vypořádání odvolacích námitek, zejména jde-li o námitku nedostatečně provedeného dokazování (výslehu žalobce). Za nedostatečně odůvodněné považuje žalobce také neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů. Soud tuto námitku neshledává důvodnou. Žalovaná přezkoumala rozhodnutí ministerstva a řízení, které jeho vydání předcházelo, a neshledala pochybení; své závěry přitom náležitě odůvodnila. Ohledně žalobcem tvrzené povinnosti ministerstva provést výslech žalobce poukázala žalovaná na to, že žalobce byl před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámen s podklady rozhodnutí a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit, což ale žalobce neučinil. Žalobce ani žádným jiným způsobem ministerstvu důvod svého pobytu mimo území České republiky nesdělil, ačkoliv tak učinit mohl (například formou vyjádření). Neunesl tak ani břemeno důkazní, ani břemeno tvrzení. Žalovaná tedy správně uzavřela, že nebylo povinností ministerstva z moci úřední zjišťovat důvod nepřítomnosti žalobce na území. Řízení o žádosti je řízením zahajovaným na návrh, není ovládáno zásadou vyšetřovací. Je tedy na žadateli, aby v zájmu kladného vyřízení své žádosti poskytl správnímu orgánu veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností pro udělení povolení k trvalému pobytu. Neučiní-li tak, nelze správnímu orgánu klást k tíži, že případné rozhodné skutečnosti sám nevyhledával.
18. Žalobkyně rovněž náležitě odůvodnila neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů v odvolacím řízení, neboť odkázala na ustanovení § 82 odst. 4 věta první správního řádu, podle něhož *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“*
19. K tomu soud konstatuje, že stávající právní úprava správního řízení klade důraz na to, aby se těžiště dokazování ve správním řízení pokud možno odehrálo před správními orgány v prvním stupni, a další či nové skutečnosti a důkazy se v odvolacím řízení připouští jen výjimečně. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu posiluje tzv. koncentraci řízení tím, že účastníkovi neumožňuje uplatňovat takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve v řízení před prvostupňovým správním orgánem. Nemožnost uvádět v odvolání nova je výrazem neúplné apelace, již je úprava správního řízení ovládána (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011 – 48, a ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 As 114/2012 – 27). Použití zásady koncentrace řízení má své výjimky. Může být omezeno dalšími zásadami správního řízení, zejména zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu proto nelze automaticky použít v řízeních zahájených z úřední moci, v nichž má být účastníkovi uložena nějaká povinnost (viz již zmiňovaný rozsudek čj. 5 As 7/2011 – 48). K prolomení zásady koncentrace řízení také musí dojít v řízeních o přestupcích a správních deliktech (např. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2016, čj. 5 Azs 115/2016 – 34).
20. V řízeních zahájených na základě žádosti je však dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu použití koncentrační zásady zcela namístě. V takových řízeních je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí. K uplatnění zásady koncentrace řízení a s tím spojené aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu běžně dochází ve věcech, v nichž je rozhodováno o žádosti cizince o udělení (nebo prodloužení doby platnosti) některé z forem pobytového oprávnění a nepřipouští se zde žádné odchylky (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2017, čj. 8 Azs 152/2017 – 31, ze dne 3. 10. 2017, čj. 7 Azs 237/2017 – 26, ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016 – 48, nebo ze dne 8. 11. 2016, čj. 5 Azs 115/2016 – 34).
21. V projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, správní řízení nebylo zahájeno z úřední moci a v jeho rámci nebylo rozhodováno o uložení či neuložení povinnosti ani o obvinění ze spáchání přestupku či jiného správního deliktu, ale o tom,

zda bude žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky či nikoliv (tedy o přiznání práva). Zásada koncentrace řízení se proto uplatní v plném rozsahu.

22. Žalobce podal dne 11. 11. 2015 žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. K ní přiložil kopii cestovního pasu, z něhož vyplynula doba nepřítomnosti na území České republiky v posledních pěti letech před podáním žádosti v délce 313 dnů. Důvod této nepřítomnosti žalobce ministerstvu nesdělil, a to ani poté, co byl seznámen s podklady rozhodnutí. Tento důvod (nemoc a následné úmrtí matky v zemi původu) uvedl a doložil žalobce až v odvolání. Z předložených listin nicméně vyplynulo, že ke všem těmto událostem došlo v průběhu roku 2013 a v roce 2014 (matka žalobce zemřela ...). Žalobci tedy v době podání žádosti a v době, kdy probíhalo řízení před správním orgánem I. stupně, musely být známy důvody jeho nepřítomnosti na území České republiky a v této době musel také disponovat příslušnými doklady (s ohledem na datum jejich vyhotovení). Je nerozhodné, že byly úředně přeloženy až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Ostatně kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobce, že doklady o důvodu své nepřítomnosti nemohl v řízení před ministerstvem z objektivních důvodů předložit (například je neměl k dispozici), nic mu nebránilo, aby tyto závažné důvody alespoň tvrdil, případně z tohoto důvodu navrhl přerušení řízení. Závěr žalované o nepřipustnosti prolomení koncentrační zásady v tomto případě je tedy zcela na místě a je také náležitě odůvodněn.
23. Mezi účastníky dále panuje spor o to, zda ministerstvo správně posoudilo doby nepřítomnosti žalobce na území České republiky, tedy zda je správný závěr, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu. Podle žalobce byla nepřetržitost pobytu na území České republiky zachována. Nadto mělo ministerstvo zohlednit také celou dobu předchozího pobytu žalobce na území.
24. V souzené věci bylo správními orgány zjištěno, že žalobce během pěti let před podáním žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu několikrát opustil území České republiky, doba jeho pobytu mimo území činila v tomto období 313 dnů, tedy více než zákonem tolerovaných 10 měsíců. Žalobce tak nesplnil podmínku započitatelnosti období nepřítomnosti do doby pobytu podle § 68 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobce v řízení před ministerstvem netvrdil, že by v jeho případě byly dány závažné důvody, pro které by přicházel v úvahu postup dle § 68 odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo i žalovaná proto uzavřely, že v důsledku skutečnosti, že celková doba nepřítomnosti žalobce na území České republiky překročila maximální možnou započitatelnou délku podle § 68 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, nebylo možné období nepřítomnosti na území započítat, a proto nebyla zachována podmínka nepřetržitého pobytu.
25. Ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců je výsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice č. 2003/109/ES“), je tedy nezbytné jej vykládat ve smyslu této směrnice. Nepřetržitým pobytem ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rozumí faktická přítomnost cizince na území, právní úprava však předvídá možnost, že cizinec území České republiky přechodně opustí. Pro tyto případy stanoví zákon výjimky, kdy i určitá období nepřítomnosti na území mohou být do doby nepřetržitého pobytu započítána, případně nezpůsobí přerušení doby pobytu. Ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vymezuje určité časové úseky, které jsou bez ohledu na důvod nepřítomnosti cizince na území započteny do doby nepřetržitého pobytu. Jednotlivé období nepřítomnosti nesmí přesáhnout 6 po sobě jdoucích měsíců a v souhrnu nesmí veškerá tato období přesáhnout 10 měsíců. Vedle toho toto ustanovení zakotvuje možnost opustit území státu na přechodnou dobu (ne delší než 12 po sobě jdoucích měsíců), pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí nebo jsou-li proto na straně cizince dány závažné důvody. Tato přechodná doba, kdy byl cizinec mimo území ze závažných důvodů, se do doby nepřetržitého pobytu sice nezapočítává, nepůsobí však přetržení doby pobytu na území.

26. V projednávané věci se soud plně ztotožňuje se závěry žalované, neboť případ žalobce je třeba posoudit podle § 68 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, protože podmínky pro aplikaci § 68 odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců žalobce včas netvrdil a neprokázal (viz body 18 – 21 tohoto rozsudku). Protože období nepřítomnosti žalobce na území České republiky úhrnem přesáhlo délku deseti měsíců v rámci období pěti let před podáním žádosti, nelze dobu nepřítomnosti zahrnout do výpočtu splnění doby požadované ustanovením § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň také zjištěná doba nepřítomnosti přerušila běh ustanovením § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců požadované doby.
27. S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit s žalobcem, ani pokud namítá, že správní orgány nesprávně směšují pojmy nepřetržitosti pobytu na území a dobu započitatelnou do doby pěti let pobytu na území, neboť tyto instituty spolu v dané věci úzce souvisí. Nejvyšší správní soud k této problematice v rozsudku ze dne 21. 7. 2016, č. j. 10 Azs 148/2015-37, uvedl: „*I v posouzení této otázky může zdejší soud vyjít z rozsudku zdejšího soudu č. j. 5 Azs 157/2015 – 31 (shodně viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 8 Azs 35/2016 – 36). V něm připomněl, že z uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že do doby pobytu se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území ČR v průběhu této doby pobytu, za předpokladu, že tato jednotlivá období nepřítomnosti ve svém souhrnu nepřesáhla deset měsíců. Období delší než deset měsíců nejen že se do pětileté nepřetržité lhůty nezapočítávají, ale rovněž nepřetržitost pobytu nezachovávají, tedy „přetrhávají“ dobu nepřetržitého pobytu cizince a tato doba začíná běžet znova, jak plyne z další věty předmětného ustanovení: „Nepřetržitost pobytu je dále zachována....“ [...] Právě citované ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců je navíc implementací článku 4 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Toto ustanovení říká jednoznačnějšími slovy totéž: „Období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.“ A contrario, překračuje-li období nepřítomnosti na území ČR úhrnem délku deseti měsíců v rámci pěti let bezprostředně před podáním příslušné žádosti, pak tato doba nebude zahrnuta do výpočtu splnění doby požadované ustanovením § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň přerušuje její běh“.*
28. Ze shora uvedeného také plyne, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že v situaci, kdy bylo zjištěno, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitosti pobytu v posledních pěti letech před podáním žádosti, mělo ministerstvo zohlednit také předchozí dobu pobytu. Znění aplikovaného ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může vyvolávat interpretační nejasnosti, je proto třeba jej vykládat v souladu se směrnicí s přihlédnutím k jeho smyslu a účelu. Podle článku 4 odst. 1 směrnice č. 2003/109/ES platí, že „[členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.“ To znamená, že podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna při podání žádosti a nelze po ministerstvu požadovat, aby, shledá-li, že v posledních pěti letech pobyt cizince nepřetržitý nebyl, zkoumal, zda nebyla tato podmínka splněna v průběhu předchozího pobytu cizince. To vyplývá rovněž z důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž bylo s účinností od 1. 8. 2017 novelizováno znění § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců právě s cílem odstranit výkladové nejasnosti a formulovat jeho znění tak, aby bez pochyb odpovídalo směrnici č. 2003/109/ES, aniž by však došlo k jeho obsahové změně. Důvodová zpráva odkazuje na výklad Veřejného ochránce práv a cituje rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2015, č. j. MV-124452-4/so-2014, v němž k aplikovanému § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala, že „doba 5 let nepřetržitého pobytu tak nemůže být splněna, kdykoliv v minulosti, ale nepřetržitý pobyt cizince na území musí bezprostředně předcházet podání žádosti dle § 68 zákona o pobytu cizinců, tzn. stanovená doba nepřetržitého pobytu musí být dosažena nejpozději ke dni podání žádosti.“
29. Nelze tedy po ministerstvu požadovat, aby pátralo, zda během doby, kdy cizinec na území České republiky pobýval, náhodou nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu. Cizinci se za splnění dalších podmínek právo na povolení k trvalému pobytu vydá po pěti letech

nepřetržitěho pobytu na území, je však pouze na něm, aby v momentě, kdy stanovené podmínky splňuje, o vydání povolení požádal. Pokud stanovené podmínky ke dni podání žádosti nesplňuje, je třeba žádost zamítnout. Není možné, aby ministerstvo zpětně v celém období pobytu cizince na území hledalo období, kdy by žadatel podmínky zákona splňoval.

30. Dále žalobce namítal nesprávnost údajů uvedených ve svém cestovním dokladu, podle nichž trvala období jeho pobytu mimo území déle, než tomu bylo ve skutečnosti. Soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou a přisvědčuje žalované, která poukázala na to, že cestovní doklad je veřejnou listinou, a proto je u údajů v něm uvedených presumována správnost, není-li prokázán opak. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by uvedené údaje neodpovídaly skutečnosti, natož aby své tvrzení prokazoval. Ostatně nečiní tak ani v žalobě, neboť neuvádí, kterých konkrétních záznamů se jeho tvrzení týká, případně jak dlouho tedy měla jednotlivá období jeho pobytu mimo území ve skutečnosti trvat.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu